

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **S. G. T.**, státní příslušnost N., v ČR bytem P. 2, F. 6, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011 č. j. MV-8529-2/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 26. 10. 2010, č. j. CPPH-107379/CI-2009-60 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve věci zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Podle odůvodnění žalovaného rozhodnutí byla žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta podle § 87e odst. 1 s odkazem na ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože nebyl předložen doklad potvrzující, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) téhož zákona.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro rozpor s § 2 odst. 1, 3, § 4 odst. 2, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a tvrdil, že svou žádost podával dne 4. 11. 2009, přičemž rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu (dále též „žádost“) nabylo právní moci dne 28. 11. 2011 a správní orgány jsou povinny při svých rozhodnutích vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí. Pokud žalovaný nepřezkoumatelným způsobem dovozuje, že „v daném případě není naplněna podmínka trvalosti vztahu k občanovi Evropské unie“ není zřejmé, na základě kterých skutečností k tomu závěru dospěl a na kolik jsou tyto žalobci neznámé skutečnosti aktuální.

Za hrubé porušení svých procesních práv žalobce dále považoval neprovedení jím navrhovaného důkazu výsledku svědků, které označil v návrhu na doplnění dokazování ze dne 1. 9. 2010 a který správní orgán odmítl s odůvodněním, že žalobce nepředložil náležitost hodnověrně prokazující splnění podmínky § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu poukazoval na zákon o pobytu cizinců, který, jakož ani žádný další předpis, nestanoví, jaká konkrétní náležitost odpovídá „dokladu potvrzující účel pobytu“, přičemž ani z jednotlivých výzev správního orgánu I. stupně nebylo zřejmé, který konkrétní doklad byl po žalobci vyžadován. Protože výzvy byly nejasné, žalobce navrhoval provést jiné než listinné, důkazy, kterými by své postavení osoby dle § 15a odst. 4 písm. b) citovaného zákona prokázal. K tomu předložil jako doklad potvrzující účel pobytu prohlášení účastníků řízení a společné fotografie. Za účelem řádného zjištění stavu věci a odstranění jakýchkoli pochybností o existenci vztahu pak navrhoval výslech svědků a provedení místního šetření. Pokud správní orgány jeho žádost zamítly bez toho, aby mu umožnily v řízení prokázat jeho tvrzení, je jejich postup minimálně v rozporu s § 4 odst. 4 správního řádu.

K posouzení naplnění ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce poukázal na vyjádření Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2009 s tím, že podle tohoto vyjádření pod kategorií osob citovaného zákonného ustanovení v žádném případě nespadá pouze institut druh a družka, ale i jiné vztahy, které musí být vztahy rodinnými nebo obdobnými rodinným a vzájemný poměr mezi těmito osobami musí být takový, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pocítovala důvodně jako vlastní. Může se tak kupříkladu jednat o poměr jednoho z rodičů k nevlastnímu dítěti, pokud žije s tímto dítětem ve společné domácnosti, poměr poručníka k dítěti – poručenci nebo poměr pěstouna k dítěti. Podle žalobce je z uvedeného zřejmé, že pro pozitivní rozhodnutí jsou významné faktické a nikoliv formální vztahy, které je vždy nutno zkoumat individuálně a nelze po účastnících požadovat, aby svoje vzájemné vztahy prokazovali toliko listinnými důkazy. Výslech účastníků řízení, popř. svědků nebo provedení místního šetření má podle žalobce tu nejvyšší vypovídací hodnotu. K tomu žalobce zdůraznil, že do spisového materiálu doložil relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, poskytl správnímu orgánu součinnost a navrhoval důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti, opakovaně žádal správní orgán o specifikaci listinného dokladu k prokázání naplnění § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že nad rámec uvedeného účastníci řízení podepsali čestná prohlášení o sdílení společné domácnosti. Správní orgán žádným způsobem účastníkům řízení nesdělil, jaký doklad je nutno předložit k prokázání sdílení společné domácnosti. Dokonce i úřady České správy sociálního zabezpečení (dále též „ČSSZ“) deklarovaly, že ani v jejich aplikační praxi nutné pro posuzování výplaty sociálních dávek v kontextu sdílení společné domácnosti neexistuje žádný listinný doklad, formulář, či jiný dokument, který by bylo možno považovat za listinný doklad o sdílení společné domácnosti. Přičemž je vždy nutno vycházet z místních šetření a výpovědí účastníků řízení, příp. svědků. Postupem správních orgánů tak podle žalobcedošlo k porušení § 4 odst. 1, 2 správního řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), např. ve věci sp. zn. 4 As 20/2007. Postup správních orgánů, kdy ani v odůvodnění zamítavého rozhodnutí nesdělí účastníkům řízení, jaký doklad by byly ochotny akceptovat, je v příkrém rozporu se zásadami správního řízení a zcela jednoznačně porušují práva účastníků řízení. Je tak dán žalobní důvod podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

V této souvislosti žalobce poukázal na nezákonný postup správního orgánu, kdy v rozporu se základní zásadou správního řízení podle § 6 odst. 1, 2 správního řádu způsobil nedůvodné průtahy v řízení a ve dvou stupních rozhodoval celkově o žádosti žalobce více než dva roky, ačkoliv délka řízení neměla přesáhnout dobu 4 měsíců.

Závěrem žalobce znovu tvrdil nezákonný postup správních orgánů, které nejednaly v souladu se základními zásadami správního řízení ve smyslu § 2 a následujících správního řádu, kdy podle § 2 odst. 3 nešetřily oprávněné zájmy osob, podle § 4 odst. 1 nevycházely dotčeným osobám vstříc a podle § 6 odst. 1 nepostupovaly bez zbytečných průtahů.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitkám v žalobě konstatoval, že žalobci byly prostřednictvím právního zástupce zaslány dne 13. 11. 2009 a dne 15. 5. 2010 výzvy k odstranění vad žádosti, kde je uvedeno, které náležitosti nebyly doloženy. Ve výzvách byl o tom žalobce konkrétně poučen. Zdůraznil, že žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kde jsou kladeny tři podmínky: 1/musí se jednat o vztah trvalý, 2/ vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a 3/ jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti. K tomu žalovaný zmínil interpretaci ustanovením § 15a odst. 4 písm. b) citovaného zákona v rozsudku NSS, č. j. 5 As 6/2010-63 a poukázal na skutková zjištění v projednávané věci s tím, že u žalobce se jedná o opakované žádosti, v nichž jako občana EU označuje různé osoby, v písemném vyjádření blíže uvedené.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Na ústní jednání se žalobce a zástupce žalovaného omluvil. Zástupce žalobce setrval na svém stanovisku a odkázal na písemné vyhotovení žaloby s tím, že podstatou celého řízení je zjištění sdílení společné domácnosti cestou nepřímých důkazů, které žalobce navrhl, a sice výslechy svědků, dále předložil čestná prohlášení, žalobce navrhl další doplnění dokazování, to však bylo správním orgánem zamítnuto, skutkový stav tak nebyl zjištěn dostatečně.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 87e odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k 31. 12. 2010 (Přechodná ustanovení článek II. bod 1, 4 zákona č. 427/2010) na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Podle ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona Policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem.

Podle ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) téhož zákona ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 2 odst. 1, 3 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (3) Správní

orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle § 4 odst. 2, 4 téhož zákona správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. (4) Správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle § 6 odst. 1, 2 téhož zákona správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80). (2) Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podle § 68 odst. 3 téhož zákona v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce předně namítal porušení procesních práv s tím, že správní orgány jednaly v rozporu s § 2 odst. 1, 3 § 4 odst. 2, 4, § 6 odst. 1, 2 a § 68 odst. 3 správního řádu a tvrdil, že byla hrubě porušena jeho procesní práva neprovedením navrhovaného důkazu výsledkem svědků a provedením místního šetření. V této souvislosti dále uvedl, že do spisového materiálu doložil relevantní doklady nutné pro kladné vyřízení jeho žádosti, poskytl správnímu orgánu součinnost k prokázání splnění ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců a předložil společné fotografie a čestná prohlášení o sdílení společné domácnosti. Správní orgány však přes jeho opakovanou žádost nespecifikovaly, jaký listinný doklad požadují k průkazu splnění ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) citovaného zákona. Zdůraznil, že pro pozitivní rozhodnutí jsou významné faktické a nikoliv formální vztahy, které je nutno posuzovat individuálně a nelze po účastnících požadovat, aby svoje vzájemné vztahy prokazovali toliko listinnými důkazy, proto navrhoval i výslech účastníků řízení, popř. svědků, které mají nejvyšší vypovídací hodnotu. K tomu poukázal na vyjádření Ministerstva vnitra, odbor azylové migrační politiky, ze dne 27. 11. 2009 a praxi ČSSZ s tím, že tento orgán takový postup neuplatňuje.

Žalobní námitka není důvodná. Podle obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k žalobě žalobce dne 4. 11. 2009 podal k cizinecké policii žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) téhož zákona, tj. jako rodinný příslušník občana ČR. Jelikož jeho žádost neobsahovala všechny náležitosti, vyzval jej správní orgán I. stupně podle § 45 odst. 2 správního řádu mimo jiné k doložení dokladů potvrzujících jeho postavení rodinného příslušníka občana ČR ve lhůtě 10 dnů od doručení s tím, že doložená prohlášení nelze za takový doklad považovat ožení dokladů, mj. dokladů hodnověrně potvrzujících postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana ČR (výzva ze dne 13.11.2009, č. j. CPPH-107379/CI-2009-60, dále jen „první výzva“). První výzva byla zástupci žalobce doručena dne 18.11.2010.

Podáním ze dne 25. 11. 2009 žalobce doložil náležitosti, ke kterým byl 1. výzvou vyzván, doklad o postavení rodinného příslušníka občana ČR však nikoli.

V mezidobí bylo zjištěno, že žalobci byl udělen výjezdní příkaz, s dobou platnosti od 10. 11. 2009 do 10. 12. 2009. Za tím účelem bylo řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinnému příslušníkovi občana ČR (dále jen „řízení o žádosti“) přerušeno. Následně po pravomocném zastavení řízení o správním vyhoštění dne 15. 2. 2010 v něm bylo pokračováno.

Dne 21. 5. 2010 byla prostřednictvím zástupce žalobce doručena výzva k odstranění nedostatků žádosti (ze dne 15.5.2010, č. j. CPPH-107379/CI-2009-60, dále jen „druhá výzva“) v níž byl žalobce opětovně vyzván k doložení dokladu, potvrzujícího jeho postavení rodinného příslušníka občana ČR a dokladu o zdravotním pojištění do deseti dnů od doručení výzvy. Ve výzvě byl žalobce podrobně poučen o náležitostech ustanovení § 87b odst. 2 a § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců a bylo zdůrazněno, že se musí jednat o doklad, prokazující, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, přičemž je pouze na uvážení žalobce, jakými doklady trvalost vztahu a sdílení společné domácnosti prokáže. Příkladem správní orgán uvedl, že „za takový doklad lze považovat např. evidenční list ze správy nemovitostí, finanční doklady o úhradě nákladů spojených s provozem společné domácnosti či jakýkoliv jiný listinný důkaz, který tyto skutečnosti nezpochybnitelně potvrdí“. Zároveň byl žalobce poučen, že jím doložená prohlášení o splnění výše uvedených podmínek nelze za takový doklad považovat. Opětovná výzva k doložení dokladu o zdravotním pojištění byla odůvodněna skutečností, že mezi tím jeho platnost skončila.

Dne 28. 5. 2010 zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení lhůty stanovené druhou výzvou. Žádosti bylo vyhověno a lhůta byla prodloužena o deset dní ode dne převzetí usnesení (usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. CPPH-107379/CI-2009-60, doručeno zástupci žalobce dne 4. 6. 2010).

Dne 9. 6. 2010 zaslal žalobce v reakci na druhou výzvu deset kusů fotografií, na kterých je vyobrazen žalobce s L. Ř., označenou žalobcem jako družkou a doklad o zajištěném zdravotním pojištění na území ČR. Ničeho dalšího k průkazu naplnění ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezaslal.

Dne 11. 8. 2010 bylo žalobci doručeno vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady s tím, že do spisu lze nahlédnout nejpozději pátý pracovní den po doručení písemnosti. Na to žalobce požádal o prodloužení lhůty o 10 dnů. Správní orgán jeho žádosti vyhověl a lhůtu mu prodloužil o 10 dnů ode dne převzetí usnesení (usnesení ze dne 18. 8. 2010, č. j. CPPH-107379/CI-2009-60, doručeno zástupci žalobce 23. 8. 2010).

Podáním došlým správnímu orgánu I. stupně dne 2. 9. 2010 žalobce k prokázání svých tvrzení o společném soužití navrhl výslech matky družky žalobce, společné kamarádky žalobce a družky, a pro případ pochybností o „reálnosti sňatku“ navrhl místní šetření na adrese sdílení společné domácnosti. K tomu soud poznamenává, že z obsahu spisového materiálu není zřejmé, že by žalobce s družkou uzavřel manželství.

Následně bylo dne 6. 9. 2010 prvoinstančním správním orgánem vydáno druhé vyrozumění o možnosti seznámení s podklady (č. j. CPPH-107379/CI-2009-60, doručeno zástupci žalobce dne 13. 9. 2010), ve kterém správní orgán shrnul skutkový stav a zdůraznil, že žalobce dosud nepředložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU ani po výzvě a správní orgán proto nepřistoupil na žalobcův návrh na doplnění dokazování, sdělil mu, že byly shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí a stanovil lhůtu, ve které se žalobce může k věci vyjádřit, navrhnout doplnění a kde lze nahlížet do správního spisu. Do vydání prvoinstančního správního rozhodnutí žalobce ani jeho družka této možnosti nevyužili.

Z šetření v informačních systémech policie k žádosti žalobce vyplynulo, že podal dne 11. 8. 2009 předchozí žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území jako rodinný příslušník občana ČR, kde jako družku označil K. H. K této žádosti doložil jejich společné fotografie a prohlášení K. H., že sdílí společnou domácnost na zde uvedené adrese (dále jen

„předchozí žádost“). Tuto žádost vzal žalobce dne 1. 10. 2009 výslovně a v celém rozsahu zpět. Řízení o žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 3. 11. 2009. Následující den, tj. 4. 11. 2009, podal žalobce stávající žádost, jež je předmětem projednávané věci, tentokrát jako druh L. Ř.

Prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobcova žádost podle § 87e odst. 1, s odkazem na § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta s tím, že doložená prohlášení o sdílení společné domácnosti s L. Ř. na adrese P. 2, F. 6 (dále jen „prohlášení“) nelze akceptovat jako doklad, potvrzující soužití dvou partnerů ve společné domácnosti či trvalost vztahu, neboť zákon o pobytu cizinců nahrazení požadovaného dokladu čestným prohlášením neumožňuje. Doložené fotografie rovněž nelze za takový doklad považovat, neboť zobrazují krátký časový interval, kdy obdobné fotografie, ale s K. H., předkládal žalobce k předchozí žádosti, kde vystupoval jako její druh ve společné domácnosti na adrese P. 3, J. 67 a to až do 1. 10. 2009, kdy vzal žádost v celém rozsahu zpět. Z doloženého tak podle prvoinstančního správního orgánu vyplynulo, že žalobce přestal být dne 1. 10. 2009 partnerem K. H. a již dne 30. 10. 2009 žalobce čestně prohlásil, že sdílí společnou domácnost s L. Ř., na adrese P. 2, F. 6, tj. po necelém měsíci. Na základě tohoto prohlášení pak dne 4. 11. 2009 podal žalobce cestou zmocněného zástupce stávající žádost. Je proto zcela evidentní, že doklad hodnověrně prokazující statut rodinného příslušníka občana ČR ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. doklad prokazující trvalé partnerství ve společné domácnosti s L. Ř. ani doložit nemohl, neboť v tomto postavení žalobce není. S ohledem na absenci takového dokladu byla žádost policií zamítnuta pro nepředložení zákonem stanovených náležitostí.

Podle zprávy Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Praha – Ruzyně byl žalobce dne 18. 10. 2010 přijat do vazby.

O odvolání žalobce (blanketně dne 19. 11. 2010, doplněno dne 2. 12. 2010), v němž žalobce uváděl obdobně jako v žalobě, bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný skutkovým zjištěním a právním posouzením prvoinstančním správním orgánem plně přisvědčil a odvolání zamítl. K tomu poukázal na podmínky, které musí být splněny ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dále na článek 2 bod 2 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES (dále jen „směrnice“) k pojmu „rodinný příslušník“ s tím, že v článku 3 směrnice jsou uvedeny oprávněné osoby, u nichž se mj. vymezuje, že se jedná o partnera, se kterým má občan unie řádně doložený „trvalý vztah“. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), č. j. 5As 6/2010-63 a uvedl důvody, pro které považoval odvolací námitky za neopodstatněné.

Zdůraznil, že žalobce přicestoval na území ČR dne 27. 10. 2006, dne 1. 11. 2006 požádal o azyl, dne 15. 10. 2007 byla krajským soudem jeho žaloba ve věci azylu zamítnuta, právní moci rozhodnutí nabylo dne 31. 10. 2007.

Již dne 27. 10. 2007 však žalobce uzavřel sňatek s paní R. I., občankou ČR a na základě sňatku pak požádal 2. 1. 2008 o povolení k přechodnému pobytu. Jeho žádost byla dne 25. 4. 2008 zamítnuta, právní moci nabylo rozhodnutí dne 5. 6. 2008.

Žalobce následně dne 9. 7. 2008 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana ČR, kde jako družku uvedl L. H., žádost vzal dne 31. 7. 2008 zpět.

Dne 23. 9. 2008 podal žalobce v pořadí třetí žádost o povolení k přechodnému pobytu, kde jako družku uvedl K. H., tuto žádost vzal zpět dne 1. 10. 2009.

Poté žalobce již dne 4. 11. 2009 podal stávající, v pořadí čtvrtou, žádost o povolení k přechodnému pobytu, v níž jako družku uvedl L. Ř.

Podle žalovaného tak u žalobce není naplněna podmínka trvalosti vztahu k občanu EU, doklady podporující tvrzení o sdílení společné domácnosti žalobce s občankou ČR nebyly v řízení předloženy.

Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že žalobci byly opakovaně zaslány výzvy k doložení splnění ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale těmto výzvám nevyhověli. Obě výzvy byly formulovány podrobně a žalobci bylo správním orgánem I. stupně osvětleno, jakým způsobem lze trvalost vztahu obdobného vztahu rodinnému a soužití ve společné domácnosti prokázat. Žalobce však ani druhou výzvu, v níž jej správní orgán prvního stupně instruoval, jakým dokladem lze tvrzení o existenci vztahu s rodinným příslušníkem občana EU prokázat, nesplnil a k doposud doloženému (čestná prohlášení) předložil jen fotografie se stávající družkou, L. Ř. S ohledem na zjištěný skutkový stav a skutečnost, že se u žalobce jedná v pořadí již o čtvrtou žádost o povolení k přechodnému pobytu, podanou v řádech několika dnů po té, kdy předchozí žádost s jinou družkou vzal žalobce zpět, soud plně přisvědčuje právním závěrům správních orgánů obou stupňů, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka trvalosti vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců s družkou L. Ř. Správní orgán I. stupně tedy důvodně nevěšel na návrhy žalobce k provedení výsledku matky družky a společné známé, jakož i místního šetření k prokázání sdílení společné domácnosti, neboť první podmínka, daná ustanovením § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyla splněna. Lze tak uzavřít, že za daného skutkového stavu správní orgány opodstatněně upustily od provedení žalobcem navrhovaných důkazů k prokázání existence společné domácnosti, neboť u žalobce není splněna podmínka trvalosti vztahu, který by bylo lze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Bylo by tak zcela bezpředmětné zabývat se tím, zda žalobce sdílí s L. Ř., občankou EU, společnou domácnost či nikoliv (obdobně rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2010 č. j. 5As 6/2010-63).

K tomu soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinného příslušníka občana EU je řízením návrhovým. Cizince v něm stíhá břemeno tvrzení a důkazní břemeno prokázat splnění podmínek § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Pokud žalobce neprokázal splnění první podmínky, nebylo třeba prokazovat naplnění druhé. V této souvislosti je pak nerozhodný poukaz žalobce na vyjádření Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2009 a správní praxi ČSSZ.

Ze shora uvedené rekapitulace průběhu správního řízení je dále patrné, že správní orgány obou stupňů plně respektovaly procesní práva žalobce, řádně jej poučily o náležitostech žádosti, opakovaně jej vyzývaly k doložení těchto chybějících náležitostí, ve výzvách jej instruovaly, jakým způsobem lze tvrzené skutečnosti prokázat a opakovaně mu prodlužovaly lhůtu k podání.

K tomu soud v obecné rovině dále poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 Ca 275/2007, kde soud ke zjišťování správního orgánu, zda se jedná o cizince, na něhož dopadá ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) dovodil, že správní orgán není povinen vycházet ze samotného tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem EU, kdy toto tvrzení musí být řízením prokázáno relevantním způsobem. K námitkám stran nesdělení konkrétního dokladu pro splnění podmínky § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců soud poukazuje na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5As 6/2010, z něhož vyplývají závěry přílehlavě dopadající na projednávanou věc. NSS v něm dovodil, že “pokud za daného skutkového stavu správní orgány obou stupňů negativně zodpověděly zásadní otázku, zda je u žalobce splněna podmínka existence vztahu/jeho trvalost, který lze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo zcela bezpředmětné zabývat se tím, zda žalobce sdílí se svou družkou, občankou EU, společnou domácnost a za tím účelem provádět důkaz místním šetřením a výsledky osob“.

Lze tak uzavřít, že správní řízení o žádosti žalobce bylo vedeno v souladu s namítanými ustanoveními správního řádu, kdy správní orgán postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1) tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu, s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3) umožnil dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 2 odst. 3), poskytl žalobci přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech (§ 4 odst. 2), umožnil dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4), vyřizoval věc bez zbytečných průtahů a naopak poskytoval žalobci možnost plně realizovat jeho procesní práva tím, že mu opakovaně prodlužoval lhůtu pro předložení požadovaných náležitostí (§ 6 odst. 1), přičemž postupoval tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a žalobce a dotčené osoby co nejméně zatěžoval, a podklady od dotčených osob vyžadoval jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis (§ 6 odst. 2).

Pro úplnost soud k tvrzení žalobce o nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí uvádí, že se jedná o lhůtu pořádkovou a žalobce měl možnost bránit se proti tvrzené nečinnosti správních orgánů postupem podle ustanovení § 80 správního řádu.

Soud neshledal ani porušení ustanovení § 68 odst. 3 citovaného zákona, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v odůvodnění zahrnují důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení a při výkladu právních předpisů a informací o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků, s jejich vyjádření k podkladu rozhodnutí, jakož i stanovisko k uplatněným odvolacím námitkám. Soud neshledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobou napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť je z jejich obsahu nade vší pochybnost zřejmé, na základě jakého skutkového stavu správní orgány rozhodovaly, jakými úvahami byly při posouzení žádosti žalobce vedeny, jak zjištěný skutkový stav hodnotily a proč nevešly na návrh žalobce doplnit skutkový stav o jím navržené důkazy. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je patrné, že žalobce hodnověrným způsobem neprokázal splnění podmínek, které vyplývají z § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, z důvodů v rozhodnutích uvedených. Při projednávání a rozhodování o žádosti žalobce správními orgány tak nedošlo k porušení principu materiálního právního státu.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání,

které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 22. dubna 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková